

sig. Framför oss tyckas stränderna gå ihop. Men rodarna ha fint väderkorn och då jag minst anar det glida vi förbi en udde, bortom vilken ett nytt perspektiv öppnar sig. Där blir loppet rakt en god sträcka. Luften är disig. I fjärran tyckes himlen gå ihop med floden. Man kan tro sig färdas på en havsvik mot den ändlösa oceanen. Ständigt har jag bruk för kikaren. Skymningen faller på, diffus och grumlig. Solen sjunker i töcken. Innan det blir mörkt landa vi på högra stranden, resa vårt tält och tända våra aftoneldar.

Jag nämnde nyss i förbigående en passagerare, som icke presenterats förr i denna skildring. Hunden Tagil var en asiatisk vilde av den obestämda ras herdarna använda till att vakta sina får. Vid minnet av flodfärden på Tarim då vi också hade hundar ombord, kom jag att tänka på att vi även denna gång borde medtaga en fyrbent kamrat. Hur väl kom jag icke ihåg mina båda hundar på Tarimfärjan, Dovlet och Joll-dasch, mina reskamrater, som förljuvade min ensamhet ombord och beredde mig så stort nöje. Under dagens varma timmar lågo de och pustade i den svala skuggan under däck, men då solen sjönk mot horisonten, kommo de upp och satte liv i tältet, som var rest i färjans för. Fingo de syn på harar, antiloper eller får med sina herdar och vakthundar, hoppade de i floden och simmade i land för att anställa jakt eller öppna batalj. Sedan kunde de följa färjan springande på stranden tills de uttröttade simmade ut till oss igen och voro tacksamma då någon med ett tag i nackskinnet halade dem ombord. Likaväl minnes jag min